

LBRIS

We know
books

Textele biblice sunt preluate din traducerea catolică a Bibliei:
Departamentul de Cercetare Biblică, Iași – www.bibliacatolica.ro
(traducători: Pr. Eduard Pătrașcu și Pr. Alois Bulai).

Lucrare publicată cu sprijinul
Asociației L'Œuvre d'Orient

Roberto Pasolini, *È stato Dio. Dentro una vita nuova*
© 2021, Edizioni San Paolo, Cinisello Balsamo, Milano
© 2024, Casa de Editură Viața Creștină, Cluj-Napoca

Redactor: Pr. Daniel Avram
DTP: Valerian Susan
Coperta: Valeriu Teodorescu

Casa de Editură „Viața Creștină”
Str. Moșilor, nr. 26, 400001 Cluj-Napoca
tel: 0729-884889
e-mail: viata.crestina@gmail.com
www.viata-crestina.ro

Descrierea CIP poate fi consultată la
Biblioteca Națională a României

ISBN 978-973-674-234-7

ROBERTO PASOLINI

DUMNEZEU A FĂCUT ASTA

Înlăuntrul unei vieți noi

Traducere de Cristian Șoimușan

Cluj-Napoca, 2024

CUPRINS

Prefață.....	5
Introducere.....	9
1. A iubi / (Iosif și frații săi)	11
A fi mai mult.....	12
A deveni mai puțin.....	14
A ne lăsa dezbrăcați	17
A ști să ne aducem aminte	21
Fiii unui singur om	24
Frați cu toții	29
Iubesc pentru că sunt iubiți	31
2. A consimți / (Vestea nașterii lui Isus adusă Mariei).....	35
Licența poetică	36
A ne pune întrebări	38
Fără teama de a greși	41
A îngădui să se facă	44
Sfânta curiozitate.....	47
Un loc în umbră.....	49
A subscrie	51
3. A străluci / (Nașterea lui Isus).....	55
A vedea lumina zilei	56
A ne reface privirile	59
Lumina cea adevărată.....	62
Puterea de a deveni.....	64
Cine caută găsește	67
A ne ridica și a străluci de lumină	71
4. A ne scufunda / (Botezul).....	75
A lăsa lucrurile să ni se întâmple.....	76
A da întâietate	78

A ne simți iubiți.....	81
A trece prin încercare	83
A învăța să primim	86
A scufunda.....	88
5. A crește / (Viața publică)	91
A nu te încrede (pe dată)	92
A ști să dezamăgești.....	95
A nu-ți face speranțe prea mari.....	98
A merge în altă parte	103
A nu cere.....	108
6. A se maturiza / (Cina cea de Taină)	113
A pune	114
A pregăti	117
A simți	121
A iubi în continuare	126
A ierta	128
7. A se împlini / (Pătımirea și moartea).....	133
A lua cu sine.....	134
A-i învăța pe ceilalți.....	138
A se încredința.....	141
A lăsa	145
A cere.....	149
A striga	152
8. A se odihni / (Coborârea în locuința morților).....	157
A muri.....	158
A se odihni.....	162
A fi mulțumit.....	166
A coborî	170
A elibera.....	174

9. A învia / (Învierea)	181
A nu ne lua de cineva.....	182
A se arăta.....	185
A aștepta	188
A reaprinde.....	190
10. A pleca / (Ridicarea la cer)	195
Ultima convertire	196
Ultima ispită	198
Cu susul în jos.....	201
Sinergie	203
Concluzie.....	209

Introducere

În primul volum al acestui parcurs prin Sfintele Scripturi, căutând a afla un motiv care să ne explice de ce bărbații și femeile din toate timpurile par atât de radical incapabili să-și ducă la îndeplinire dorința de fericire, am ajuns la o concluzie surprinzătoare: *nu noi am făcut asta*. Nu suntem deloc vinovați și nu suntem deloc noi înșine atunci când nu reușim să trăim la înălțimea umanității noastre. Analizarea sentimentului de vinovăție, datorită căruia nu suportăm prea bine orice greșală, își pierde din pregnanță în fața mozaicului de istorisiri biblice, în care personajele, odată cu eșecurile lor, ajung să-și dea seama că nu au fost niciodată condamnate de către Dumnezeu, ci pot să-și continue drumul sub un cer care le privește cu răbdare.

Desigur, e util să înțelegem de ce se activează în noi, cu o regularitate desăvârșită, mecanisme destructive și reductive, care ne descalifică atâtea zile și ne fac să pierdem multe ocazii favorabile. Totuși, observarea prea de aproape a sentimentului de vinovăție, acea mânie subtilă care ne încearcă atunci când vine vorba despre istoria noastră, nu e niciodată suficientă pentru a ne întinde aripile să zburăm spre o viață cu adevărat liberă. Depășirea oricărui posibil sentiment de vinovăție nu are loc atunci când înțelegem mai bine cine suntem și cum funcționează interiorul nostru. Nici măcar atunci când ni se spune că nu noi suntem (sau am fost) adevărații și singurii vinovați pentru greșelile noastre.

Exodul definitiv din labirintul culpabilității poate fi realizat doar atunci când încetăm să căutăm vinovatul și, în sfârșit, Îl întâlnim pe responsabilul mărețului și complicatului dar al vieții ai cărui interpreți nu reușim foarte bine să fim. Vânarea – mereu nedusă până la capăt – a fantomei de la opera existenței noastre încetează doar atunci când descoperim că îndărătul schiței realității se ascunde mâna, chibzuită și nebună, a unui mare artist, Dumnezeu.

Chipul Lui ni s-a făcut cunoscut prin istoria unei persoane, egală cu noi toți în orice în afară de capacitatea de a alege rău(l) și diferită de noi doar prin faptul că știa să iubească atât de tare și atât de bine încât nu a putut să rămână în robia morții mai mult de trei zile: Isus din Nazaret, cunoscut de către lume sub numele de Cristos, Fiul lui Dumnezeu. Întorcându-ne privirea spre El, în momentele cele mai hotărâtoare ale vieții Lui, devenim spectatorii unei revelații surprinzătoare, în care, în timp ce ni se arată chipul lui Dumnezeu, apare de asemenea – tot mai clar – și cel al nostru.

E ceea ce vom încerca să facem în paginile acestei cărți, scrutând cu iubire și cu inteligență persoana și istoria lui Isus, pe care, probabil, avem nevoie în mod continuu să-L re-descoperim. Dinaintea umanității Fiului lui Dumnezeu, în care atâția alții înaintea noastră au văzut cerul coborând pe pământ, ni s-ar putea și nouă întâmpla să ne gândim că trebuie ca tocmai Dumnezeu să fi fost Cel care a făcut asta, și anume să ducă la îndeplinire o lucrare atât de frumoasă.

I.

A IUBI*(Iosif și frații săi)*

Iubirea e un joc uimitor, pe care fiecare este chemat să-l joace fără niciun preaviz și fără instrucțiuni de folosire. Numai cu ajutorul experienței învățăm cum să-l jucăm: observându-i pe ceilalți, dând atenție celor ce ni se întâmplă, acceptând că în viață putem să renunțăm la multe lucruri, cu o singură excepție, și anume ideea de a rămâne singuri. La fel ca orice joc care se respectă, și iubirea are nevoie de reguli care să-i permită derularea, desfășurarea și, probabil, un final fericit. Cu un grăunte de ingeniozitate, încercăm să ne convingem că am înțeles așa cum se cuvine care sunt și cum trebuie înțelese regulile unui joc atât de liber și totuși atât de necesar. Din nefericire, experiența ne spune adesea contrariul, făcându-ne să simțim că suntem niște veșnici participanți, ca să nu zicem diletanți, la acest risc. De fapt, tocmai atunci când străbatem terenul delicat al relațiilor suferim – și-i facem și pe alții să sufere – cele mai crâncene pedepse, riscând să cădem în resemnare și să nu mai credem deloc în ceea ce însă inima noastră nu poate înceta să aștepte. Dar dacă oare fiecare istorie de iubire nu ar fi altceva decât un lung parcurs al cărui deznodământ nu poate nici să fie înțeles de la sine, nici improvizat? Ba dimpotrivă chiar, unde tocmai la final se ascunde și ni se revelează surpriza cea mai frumoasă?

A fi mai mult

Paginile Bibliei cuprind în rândurile lor o istorie, aceea a lui Iosif și a fraților săi, unde verbul *a iubi* se conjugă în paradigma fraternității umane. Este istoria unor bărbați născuți din același tată, ce vor putea să se recunoască frați în măsura în care vor accepta că întâi de toate sunt fii, iubiți nu cu toții la fel, ci fiecare într-o manieră unică și personală. Narațiunea se întinde pe multe pagini, este bine încheată, originală și surprinzătoare, prin finețea și profunzimea cu care sunt redată dinamicile universale ale relației frățesti dintre ființele umane. Totul începe cu un scenariu obișnuit de viață de familie în care, brusc, se strecoară o complicație purtătoare de venin.

Iosif, când avea 17 ani, era păstor împreună cu frații lui la turmă; fiind el tânăr, era cu fiii Bihai și cu fiii Zilpei, soțiile tatălui său. Iosif venea la tatăl lor cu ceea ce se vorbea rău despre părinții lor. Israel îl iubea pe Iosif mai mult decât pe toți ceilalți fii ai săi pentru că era fiul bătrâneților sale și-i făcuse o tunică cu mâneci lungi. Frații lui au văzut că tatăl lor îl iubea mai mult decât pe toți frații și îl urau. Nu puteau să-i vorbească în pace (Gen 37,2-4).

Patriarhul Iacob (numit și Israel) avusese 12 copii, de la două soții (Lea și Rahela) și de la două servitoare (Bilha și Zilpa). Se înțelege de la sine că cei la care ținea cel mai mult nu puteau fi alții decât Iosif și Beniamin, atât pentru că erau fiii bătrâneților sale, cât și pentru că mama lor era frumoasa Rahela, femeia pe care o iubea cel mai mult și pentru care Iacob a lucrat timp de 14 ani la rudenia sa, Laban, înainte de a o putea lua în căsătorie (cf. Gen 29,15-30).

Sfânta Scriptură nu pune niciodată în umbră, ci dimpotrivă scoate cu îndrăzneală la lumină preferințele și înclinațiile cu care este întrețesută istoria omului. Insuși Dumnezeu nu Se simte stânjenit când vine vorba să-și manifeste această atitudine, săvârșind alegeri ce par a evidenția o persoană în detrimentul alteia. Însăși alegerea unui popor între atâtea altele – Israel – dă mărturie de această strategie aparte: a începe să faci pe cineva să se simtă special, cu scopul de a adeveri și de a credibiliza dorința de a adresa tuturor popoarelor o propunere de alianță.

Din nefericire însă, orice gest de preferință nu poate decât să declanșeze o anumită ostilitate în inima celui care încă nu se simte atins de o alegere sau de o privire iubitoare. E ceea ce li se întâmplă fraților lui Iosif, care nu reușesc să-i vorbească în pace pentru că sunt invidioși pe iubirea specială arătată acestuia de către tatăl lui. În realitate, citind cu atenție textul, am putea să zicem și că Iacob îl iubea pe Iosif nu „mai mult decât”, ci „cel mai mult dintre” toți fiii lui.

Această nuanță, admisă de limba ebraică, deschide un spațiu de interpretare foarte interesant. În loc să înțelegem iubirea lui Iacob față de Iosif ca o preferință în defavoarea celorlalți frați, am putea-o înțelege ca modalitatea cea mai sinceră și mai îndrăzneată prin care Scriptura reușește să descrie impactul pe care-l are iubirea în conștiința colectivă.

Dacă ar fi să parafrazăm textul, zicând că Iosif, în mijlocul fraților lui, reușea să se simtă iubit de către tatăl său într-o manieră unică și personală, deja narațiunea ni s-ar părea mai puțin injustă și mai comprehensibilă. În rest, iubirea implică întotdeauna un *magis*, un excedent, un „mai mult” care face dovada dorinței și a voinței de a merge dincolo de măsura permisului și a ordinarului. Până când nu vom considera ceva – un instrument muzical, un loc de

muncă, un hobby, un sport – sau pe cineva – o persoană, o comunitate – vrednică de o atenție sporită față de tot restul, nu vom pătrunde niciodată în spațiul iubirii autentice.

Iubirea pretinde un „mai mult” ce nu trebuie înțeles ca fiind împotriva nimănui și a nimica, ci e pur și simplu consecința unei implicări radicale și pasionate căreia îi dăm acordul nostru liber.

Dacă iubirea e necesară pentru a deveni persoane vrednice de acest nume, atunci iubirea preferențială nu doar că este legitimă, ci și indispensabilă pentru maturizarea identității noastre. Prin natura ei, iubirea nu poate să fie altcumva decât selectivă, nu pentru că discriminează, ci pentru că alege. Știm foarte bine cât e de important ca pentru a crește să descoperim că am fost aleși și că suntem prețioși în ochii cuiva. Dacă citim istoria în acești termeni, preferința lui Iacob față de Iosif ar trebui nu să ne scandalizeze, ci să ne determine a verifica dacă în viața noastră iubim cu adevărat pe cineva, sau doar ne amăgim că plutim pentru o perioadă nedeterminată pe marea – înghesuită – a nehotărârii.

Atunci când Scriptura afirmă că Dumnezeu iubește pe cineva „mai mult decât” – adică „cel mai mult dintre” – toți ceilalți, nu caută să ne strecoare în inimi idea unei iubiri exclusive, ci a unei iubiri ce are curajul de a se întrupa, devenind concretă și reală.

A deveni mai puțin

Când începem să percepem intensitatea unei priviri încrezătoare și binevoitoare față de noi, nu avem altceva de făcut decât să începem a visa la lucruri mari și frumoase.

Desigur, cu ochii închiși, dar și cu ochii deschiși. Istorisirea biblică se continuă cu două vise ale lui Iosif, în care pare a i se prefigura acestuia un destin glorios, unde toți ceilalți – inclusiv stelele și cerul – i se închină dinainte. În vise, cu care încă de mici copii începem să ne închipuim viitorul, există întotdeauna o componentă inițială de narcisism și de idealism pe care trebuie să ni le asumăm. Imaginea noastră, elaborată și proiectată dinainte în timp, ne apare dilatată și dusă la îndeplinire în forme ideale, dar și foarte egocentrice. E normal să fie așa, pentru că aspirația noastră la o măreție a vieții – scrisă în noi de mâna lui Dumnezeu – nu a învățat încă să se confrunte cu misterul răului, cu diversitatea celorlalți și, mai ales, cu constrângerile realității. Iubirea nu poate decât să ne facă să visăm, dar din păcate visurile au nevoie să intre în niște procese de întrupare și de autentificare pentru a putea deveni realitate.

După ce i-a scos din sărite pe toți – chiar și pe tatăl lui – cu delirurile lui de grandoare, Iosif este pregătit să primească o sarcină aparte.

„Oare frații tăi nu pasc [oile] la Sihem? Vino, te voi trimite la ei.” (Gen 37,13)

Cuvintele cu care Iacob își trimite fiul iubit la frații săi încep cu o întrebare. Înainte de a înfrunța greutățile călătoriei, Iosif este invitat să-și dea seama de o diferență bătătoare la ochi între el și ceilalți: „Îți dai tu oare seama că frații tăi sunt siliți să facă o muncă pe care tu nici măcar nu ești obligat s-o faci?” Cuvintele lui Iacob ar putea să sune și în felul acesta: „Îți dai tu oare seama că ceea ce ție îți este dăruit – iubirea mea paternă –, frații tăi încă mai visează să cucerească?” Însărcinarea de a o apuca la drum pentru a se întâlni cu frații săi devine, la invitația tatălui, simbolul unei chemări mult mai mari: „Dragul meu copil,

mi-a trecut prin minte gândul de a-mi transmite iubirea tuturor copiilor mei trimițându-te la ei tocmai pe tine, fiul meu iubit”. Cererea lui Iacob devine apoi și mai specifică odată cu o ciudată cerere de final.

„Du-te, așadar, și vezi dacă frații tăi sunt în pace și dacă turma este bine și adu-mi vești!” (Gen 37,14)

Prin această traducere, mult mai fidelă textului ebraic original, ni se face cunoscută o cerere destul de improbabil de satisfăcut: Iosif, cu care frații nu puteau să poarte o discuție în pace, ar trebui să se ducă la ei pentru a-i privi în față și a verifica prezența unei păci în ei. Misiunea pe care Iacob i-o încredințează lui Iosif pare a fi cu adevărat una imposibilă, supusă eșecului de la bun început.

Bănuiala că lucrurile nu vor merge ca unse prinde contur imediat, după prima parte a călătoriei, atunci când Iosif ajunge la Sihem. În loc să-și găsească frații acolo, dă peste el un om care-l întreabă: „Ce cauți?”. Deși a dat ascultare poruncii tatălui său, Iosif pare a fi pierdut, până acolo încât nu mai știe nici măcar unde să caute ceea ce crezuse că e ușor de găsit. Dacă înțelegem misiunea lui Iosif ca pe o călătorie de la iubirea tatălui la relația cu frații lui, putem de îndată să înțelegem cum rătăcirea aceasta trebuie înțeleasă mult dincolo de dimensiunea ei geografică.

„Îi caut pe frații mei.” (Gen 37,16)

Întâlnirea cu un personaj necunoscut îi oferă lui Iosif ocazia de a-și explica motivul călătoriei și de a lămuri misiunea primită din partea tatălui său. La fel ni se întâmplă și nouă: ori de câte ori ni se cere să ne exprimăm intențiile, avem oportunitatea de a pune la bătaie ceea ce ne împinge să acționăm într-un fel. Aceasta este o articulație fundamentală în toate „misiunile”, mici și mari, ce ne sunt încredințate

în viață. Începem să facem lucrurile cu un scop anume, în vederea unui succes și a îndeplinirii unui obiectiv. Apoi, pe parcurs, ne dăm seama că adevăratul motiv pentru care ne ostenim atâta nu mai este cel original, ci pe tăcute s-a preschimbat în ceva diferit, mai mare și mai misterios, dar și mai legat de noi.

Iosif a crescut în puful recunoștinței și al bunăvoinței tatălui său. Experiența de a se simți ales și dorit l-a făcut să creadă că era o persoană liberă, capabilă să viseze, să ia hotărâri și să-și conducă singur propriul destin. Or, îndreptându-și pașii spre acei frați care, deși apropiați fizic de el, l-au ținut totuși la distanță în inimile lor, descoperă că acel „mai mult decât” dăruit lui în mod gratuit a ajuns să fie un „mai puțin decât”. Nu e de ajuns să ne simțim iubiți pentru a fi fericiți, trebuie să devenim capabili de a-i întâlni pe ceilalți, pe frații noștri, ca să învățăm a împărți cu ei ceea ce am primit. Ceilalți însă, în calitatea lor de frați, nu sunt de față: e nevoie să mergem în căutarea lor, reducând distanța care încă ne mai desparte. Aproapele, așa cum ne învață Isus în celebra parabolă a samariteanului milostiv (cf. Lc 10,29-37), nu există. În schimb existăm noi, care putem să ne apropiem de cel cu care ne încrucișăm pe calea noastră, prinzând drag – dar și grijă – de situația lui.

A ne lăsa dezbrăcați

Descoperirea în întâmpinarea căreia mergem, atunci când începem să-i căutăm pe ceilalți nu ca pe niște locuri unde să ne manifestăm prea plinul sinelui, ci ca pe niște frați pe care vrem să-i cunoaștem și să le ieșim în cale, este adeseori mai degrabă amară și departe de orice așteptare a noastră.

„Ei l-au văzut de departe și, înainte ca el să se apropie de ei, s-au sfătuit să-l omoare.” (Gen 37,18)

În încercarea de a face niște pași care să ne ducă în afara sinelui nostru, câteodată descoperim că ceilalți nu ne așteaptă cu brațele deschise, ci cu brațele armate. Desigur, lucrurile nu sunt întotdeauna chiar atât de tragice. Din fericire, multe legături de afecțiune, de prietenie, de iubire determină maturizarea în noi a acelei experiențe necesare și fericite de a ne simți primiți, prețuiți și doriți din toată inima. Dar vine o vreme când orice legătură, chiar și cea mai sinceră și mai trainică, ne expune traumei unei lipse de recunoștință, durerii unui refuz sec, ba chiar și răniilor unei trădări. Momente ca acestea sunt prețioase, chiar dacă dureroase, pentru că ne învață că, de fapt, călătoria spre comuniunea fraternă nu e deloc o simplă plimbare.

„Când Iosif a sosit la frații săi, ei l-au dezbrăcat pe Iosif de tunica sa, de tunica aceea cu mâneci lungi care era pe el, l-au luat și l-au aruncat în fântână; fântâna era goală, nu avea apă.” (Gen 37,23-24)

Iosif este dezbrăcat de tunica sa, simbolul iubirii preferențiale din partea tatălui său, și aruncat într-un soi de mormânt neacoperit, sub cerul liber. Apoi, profitând de faptul că prin zonă treceau niște negustori (ismaeliți și madianiți), fratele cel urât pentru că era iubit într-un mod special de către tatăl său este luat și vândut „în Egipt lui Putifar, un demnitar al lui Faraon, și anume comandantul gărzii” (Gen 37,36). Frații lui Iosif înmoaie tunica în sângele unui ied înjunghiat și, întorși acasă, se prefac că îl cred mort și-i dau de veste aceasta tatălui lor, care își sfâșie hainele de mâhnire și cade într-o tristețe adâncă. În timp ce frații l-au abandonat pe Iosif, căutând să scape definitiv de el, Dumnezeu acționează exact dimpotrivă.

„Domnul era cu Iosif și el a fost un om de succes. El a fost în casa egipteanului, stăpânul său.” (Gen 39,2)

Ce anume înseamnă atunci când Scriptura zice că Domnul este cu cineva? Primul gând care ar putea să ne treacă prin minte e o formă specială de susținere și de mângâiere, prin care Dumnezeu cel nevăzut știe să stea aproape de noi chiar și în momentele grele. Totuși, această imagine – desigur corectă – nu trebuie să fie înțeleasă ca un soi de recomandare, prin care Domnul și-ar ajuta prietenii croindu-le căi preferențiale în mijlocul greutăților și a neprevăzutului. De fapt, atunci când Dumnezeu intră într-o legătură de încredere aparte cu cineva, putem să fim siguri doar de un singur lucru: El va căuta să-l pună la încercare pe respectivul în fel și chip, pentru a face să iasă din umanitatea lui tot ce e mai bun.

„Fiule, dacă te apropii să-I slujești Domnului,
pregătește-ți sufletul pentru încercare!
Îndreaptă-ți inima și fii perseverent,
nu te grăbi în timpul pericolului!
Alipește-te de El și nu sta departe,
ca să fii mărit în cele din urmă ale tale!” (Ben Sirah 2,1-3)

Acest celebru text sapiențial, prezent în Biblie, introduce într-un mod potrivit evenimentele peste care tocmai e pe cale să dea istoria vieții lui Iosif. În vreme ce stăpânul lui egiptean este impresionat de extraordinara lui capacitate administrativă, numindu-l supraveghetor și lăsându-i în grijă toate bunurile sale, soția acestuia este fermecată mai degrabă de faptul că „Iosif era frumos la statură și plăcut la chip” (Gen 39,6). Desigur că interesul femeii pentru slujitorul cel nou din casă nu rămâne ascuns prea mult timp: „Culcă-te cu mine!” (Gen 39,7) îi spune lui Iosif soția stăpânului.

Iosif ar putea să profite din plin de pe urma acestei neprevăzute și gratuite oferte de intimitate. Poate chiar ar fi îndreptățit s-o facă, după toate cele prin care i-a fost dat să treacă. Rănile lăsate în inima lui de refuzul și de trădarea fraților săi ar putea să fie, măcar pentru o clipă, compensate în felul acesta. E o ispită grea, pentru fiecare dintre noi, iluzia de a putea să ne consumăm într-o clipită nevoia de a iubi și de a fi iubiți, cedând avansurilor înșelătoare ale unei posibile „cuplări” cu o altă persoană, probabil și ea la fel de rănită și de neajutorată ca noi. Mai mult chiar, dintre toate ispitele care ne vor cuprinde inima, probabil că aceea de a stabili o formă de intimitate cu cineva pare a fi cea mai firească și mai îndreptățită, pentru care nici măcar nu ar trebui să ne simțim vinovați. Singurătatea este atât de îngrozitoare încât orice prilej de a o îndepărta – fie și pentru o clipită – ni se pare a fi cel mai mic dintre toate relele posibile.

Iată însă că Iosif nu profită de pe urma situației și își aduce aminte că această alegere ar rupe firul unei mângâieri mult mai adevărate și mai profunde, aceea de a ști și de a simți că Dumnezeu îi este alături.

„Cum aş putea să fac răul acesta atât de mare și să păcătuiesc împotriva Domnului?” (Gen 39,9)

Cel ce a învățat să accepte ceea ce nu se aștepta (ura fraților) descoperă că este în stare să refuze categoric ceea ce nu e îndreptățit a avea (disponibilitatea unei femei deja implicată într-o relație). Lui Iosif nu-i e teamă să scape, lăsându-și haina să-i cadă la pământ, o haină pe care femeia stăpânului său o ia în mâini și care, încă o dată, devine simbolul acelei violențe ce poate să răbufnească brusc asupra noastră, dar nu poate niciodată să ne fure sufletul. Supărată pentru că nu a fost pe aceeași lungimă de undă

cu ea, soția lui Putifar îl denunță pe Iosif, care este chemat din nou să înfrunte întunericul singurătății și povara unei condamnări nedrepte.

„Stăpânul lui Iosif l-a luat și l-a aruncat în temniță, unde erau închiși prizonierii regelui. El a rămas acolo, în temniță.” (Gen 39,20)

A ști să ne aducem aminte

În fața inutilității și cruzimii răului, se poate dezlănțui – liberă – forța binelui. Iosif suferă în continuare tot felul de forme de excludere, încercând pe propria-i piele ura și vrăjmășia, dar este ales și prețuit de către cineva capabil să-i recunoască fără invidie frumusețea și curajul. Orice moment de persecuție încrâncenată se transformă într-o ocazie a unei noi alegeri.

„Domnul a fost cu Iosif și și-a întins asupra lui bunătatea și i-a dăruit harul Său în ochii căpeteniei temniței. Căpetenia temniței i-a dat în mâna lui Iosif pe toți prizonierii care erau în temniță. Și tot ceea ce era de făcut acolo, făcea el.” (Gen 39,21-22)

Drumul iubirii are întotdeauna niște timpi mai lungi decât aceia pe care ni-i închipuim sau de care ne temem noi. În temniță, lui Iosif îi va fi dată prima ocazie de răscumpărare, de îndată ce a știut cum să interpreteze în mod corect visul mai marelui paharnicilor faraonului, căruia îi insuflă speranța că nu va avea parte de pedeapsa cu moartea. Dar acest paharnic, odată restabilit în funcția lui, „nu și-a mai amintit de Iosif. L-a uitat” (Gen 40,23).